

Selvpålagt taushetsplikt – et spørsmål om tillit

Natteravnene har ikke lovpålagt taushetsplikt, men er avhengige av tillit. Som natteravner er vi ansvarlige voksenpersoner som bryr oss på en positiv og ikke-dømmende måte. Ofte møter vi personer som er beruset og som trenger vår hjelp eller bare noen å snakke med. Som natteravner har vi derfor en selvpålagt taushetsplikt om det vi får kunnskap om og det vi observerer på våre vandring. Det er svært viktig at vi som natteravner ikke er «overvåkere» eller utøvere av negativ sosial kontroll. Alle som skriver seg inn i loggboken for å gå natteravn må forplikte seg på dette. Det er gruppeleder som er ansvarlig for at alle som skal gå natteravn er innforstått med hva rollen som natteravn innebærer. Natteravnene skal ikke fortelle til andre hvem de møtte, hva de observerte eller fikk vite på vandring. En eventuell logg etter vandring skal heller ikke inneholde navn på personer eller andre opplysninger som er egnet til å identifisere noen som Natteravnene har vært i kontakt med i løpet av vandringen. Det er viktig for Natteravnenes troverdighet at de vi møter, både ungdom og andre, kan stole på oss.

Hvis natteravnene får kjennskap til opplysninger som man er usikker på om bør bringes videre til for eksempel til barnevern eller kommunalt hjelpeapparat, skal man først spørre den som kommer med opplysningene om lov til dette dersom det er mulig. I de tilfellene vi som natteravner velger å koble inn for eksempel hjelpeapparat eller politi, skal hensikten alltid være å hjelpe den eller de det gjelder.

Alvorlig bekymring og avvergingsplikt

I noen tilfeller kan vi som natteravner få informasjon eller observere ting som gir grunn til alvorlig bekymring for enkeltungdommer eller et ungdomsmiljø. Eksempler på dette kan være vold, avtalte slåsskamper, bruk/omsetning av narkotika, overgrep, omsorgssvikt, mobbing, negativ sosial kontroll, radikalisering og selvmordsfare. Vår selvpålagte taushetsplikt er ikke til hinder for at alvorlig bekymring bringes videre til rette instans.

Noen svært alvorlige forhold har vi på lik linje med alle borgere også en lovpålagt plikt til å melde fra om. Denne plikten omtales som avvergingsplikt. Plikten gjelder de forholdene som fremgår av [Straffelovens § 196](#). Plikten utløses i det en får kunnskap om at handlingen kommer til å skje, eller man tror at det er mest sannsynlig at handlingen kommer til å skje.

Natteravnene er ikke vektere eller «reservepoliti»

Natteravnene griper ikke fysisk inn i kriminelle hendelser, men melder fra til politi dersom det vurderes nødvendig. Natteravnene har som alle andre borgere hjelpeplikt når noen er i åpenbar fare for å miste livet eller bli påført betydelig skade på kropp og helse, [Straffeloven § 287](#)

Det ligger utenfor natteravnrollen å melde fra til eller tilkalle politiet hvis vi observerer hendelser som for eksempel at mindreårige drikker alkohol, drikking på offentlig sted, brudd på politivedtekter, smittevernregler ol. Som natteravner skal vi ikke være politiets «øyne og ører». Dette er ikke til hinder for at natteravngruppen på forhånd melder fra til lokalt politi om når og hvor de ravner, og at man deler sine erfaringer og mer generelle observasjoner med politiet. Dette kan for eksempel være at

Natteravnene opplever økning i negative hendelser, voldsepisoder, ungdom som ruser seg og som det kan være nyttig for forebyggere i politiet å kjenne til.